

päralt oli luulemise ja laulmise võim. Wanataat kuulis tema tarka nõuu, ja kui mured tema otsaesist sortutasid, mängis Wanemuine tema ees oma kaunist kannelt, ning laulis oma armsaid laulusi. Tõine oli Ilmarine, kõige parema mehe-ka sees ja mehise tugewusega, kellel tarkus otsaesise pealt ja sügawad mõtted filmist wälja paistisid. Tema päralt oli kunstide võim antud. Kolmas oli Lämmeküüne, üks erkas noormees, täis naljataju, ila rõõmus ja üleannetuste peale wallmis. Teised, nagu Wiboane — wägew wibulit — on vähem tähtjad. Kõik pidasid üksteist wennaks ja Wanataat nimetas neid oma lapsiks. Nende elukoht oli Kaljowe ehk Kaljowald. Seal astus Wanataat Kalewide ette ja ütles: „Ma olen omas tarkuses nõuiks wõtnud, maailma luua.“ Imekspannes waatasid Kalewid tema otsa ja ütlesid: „Mis sina omas tarkuses nõuiks wõtnud, ei wõi paha olla.“ Ja kummi naad magasid, kui ta maailma, ning kui naad ülesse tõusid, deerusid naad oma silmi ja waatasid imestates maailma otsa. Aga Wanataat oli omast loomise kõõst wäsinud ja heitis puhkama. Seal wõttis Ilmarine tiili omast kõige paremast terasest ja tagus talt ühe kummi, lautas seda telgiks üle maa, ning kinnitas särawad tähed ja hõbedalise kuu tema külge; selle walgustaja wõt tista Wana-

taadi eesduest, ning pandis ta imelikul wiisil telgi külge, nõnda et ta ise ülesse ja alla käis. Rõõmutujul wõttis Wanemuine oma kandle, hakkas rõõmulaulu laulma ja hüppas maa peale, ja laululinnukesed käisid tema jälgil, ning kus tema hüppaw jalg maa külge puutus, seal siginesid lillid asemele, ja kus ta kiwi peal istudes laulis, seal tõusid puud maa seest üles, ning laululinnud istusid nende otsa ja laulsid ühes. Lämmeküüne pillerkaaritas mööda metsasi ja mägesi ümber, ning Wiboane katsus oma wibu osawust. Wanataat ärkas selle tümina peale üles ja pandis imeks, kuidas maailm hoopis teiselt muutnud, kui ta temast loodud saanud, ja ta ütles Kalewitele: Wäga õige, lapsed, mis teie teete! mina olen maailma üheks tooreks paluks loonud, teie ast on, teda iluga ehitada. Pea saan ma ta maailma täitma lõikjuga loomadega ja saan siis inimest looma, kes selle maailma üle walitsegu. Inimese tahan ma aga nõrga luua, et ta ennast omast wägewusest wõiks liidelda, ning teie peate inimestega sõbrustama ja ennast nendega segama, et üks seltskond tõuseks, kes ennast mite nii ruttu deluse kätte ära ei annaks. Delust ei wõi ma mite ära hukata, sest et ta headuse mõetja ja kihutaja on.“

See on wana Eestlaste usk maailma loomisest, nagu teda õnnis Jaehmann oma-aegse